

(GÖRÜNÜM)

günlerin bugün getirdiği

"Eğer bizi asarak ... tahakküm altındaki milyonların, sefalet içinde çalışan ve kurtuluşu arzulayan, bekleyen milyonların bu hareketini, işçi hareketini ezebileceğinizi umuyorsanız –eğer düşünceniz buysa, o zaman asın bizi! Burada bir kıvılcımı ezeceksiniz, ama şurda, burda veya orada, arkanızda, –ve önünüzde, her yerde alevler yükseliyor. Bu gizli bir ateş. Bunu asla söndüremezsiniz ... Bir gün gelecek, sessizliğimiz bugün boğduğunuz seslerimizden daha güçlü çıkacak."

-Albert Spies

RIDVAN TURAN

1 1 Kasım 1887'de Amerika Birleşik Devletlerinde dört işçi önderi asılarak öldürüldü. Üzerinden tam 120 yıl geçti. İşçi önderlerinin asılması işçi sınıfının 8 saatlik işgünü hakkını elde etmek için verdiği kararlı mücadelelerle sarsılan Amerika Birleşik Devletleri sermayesinin acizini ve çaresizliğini yansıtmaktaydı. Aşağılık bir hesaplaşma, korkak bir oç alma taktiğinden başka birşey değildi bu. Aradan 120 yıl geçti. Dünya işçi sınıfı 120 defa 1 Mayıs'ta birlik, dayanışma ve mücadele taleplerini haykırdı, 120 defa alanları zaptetti, 120 defa coşkun kalabalıklar alanları doldurdu. Dili, milliyeti, rengi ne olursa olsun, dünyanın neresinde yaşamış olurlarsa olsunlar, şairin deyişiyle bir ekmeği bölüp de paylaşmamış olan, aynı sofraya bağdaş kurmamış olan milyonlar aynı hürriyet duygularıyla birleştiler. Tarih Spies'i haklı çıkardı. Alevi yer yer azalsa da asla söndürülemeyen ateş bugün tüm dünyanın varoşlarında, fabrikalarında, meydanlarında ve görkemli dağlarında yanmaya devam ediyor. Selam olsun bize bu günleri miras bırakanlara, selam olsun devrim ve sosyalizm mücadelesini omuzlarında taşıyan tüm dünya işçilerine ve devrimcilerine...

Bizim kuşağımız 1 Mayıs'ı bahar bayramı olarak idrak eden bir kuşaktır. Çocukluğumuz baharın gelişinin coşkusu ile 1 Mayıs'larda şehirleri boşaltıp kırlara çıkmanın, bahar bayramını kutlamanın coşkusu ile geçti. Kırmızı birşey giymenin büyüklerimizce yasaklanmasına veremediğimiz anlamları da yanlarımızı alarak çıkardık kırlara. Sebebini bilemediğimiz terdirginliklerimizi, baharın taze havası ile ve yiyeceklerin lezzeti ile telafi ederdik.

O günlerden bu günlere çok şey değişti. Çok bedeller ödendi, çok yoldaşımız toprağa düştü, çok yoldaşımız sakat kaldı. O günlerde yasaklananlar, bugünlerde meşruiyet kavgasının en şiddetlisini vermeye başladılar. O gün susanlar bugün yüksek sesle konuşmaya başladı. Bahar bayramı maskaralığını

yırtıp bir köşeye attıktan beri bu ülkenin onurlu insanları alanlarda olmayı yeğler oldu. İşte bir 1 Mayıs'ın daha arifesindeyiz. Bu ülkede her 1 Mayıs'ın bir başka önemi ve anlamı vardır. Her 1 Mayıs başka politik görevleri, başka yapılması gerekenleri anlatır. Bu 1 Mayıs da öyledir. Egemenler arası it dalaşının ayyuka çıktığı bir süreçtir bu. Bir yanda kapatma davası kılıcı diğer tarafta Ergenekon kılıcına karşı çekilmiş, cümle plaza medyası birbirine girmiş, devletli Bush Afganistan'a muharip birlik istemiş, İran savaşı için direktifler yollamış, Kürtleri bitirmek için planlar yapılmış, küresel kriz dalgası Türkiye sahillerine vurmaya başlamış olduğu halde yine Tuzla tersanelerinde işçilerin solgun yapraklar gibi bir bir toprağa düştüğü, sosyal güvensizlik yasaasının meclisten geçmeyi beklediği, yine Kürt yoksullarının üzerine kurşunlar yağdırıldığı, yine Newrozlarının devlet güçlerince kana bulandığı, yine açlığın, yoksulluğun ve işsizliğin ayyuka çıktığı bir Türkiye panoramasıdır görülen. Bıçağın kemiğe dayandığı andır yani. Fillerin kavgasının çimenleri toptan bitirilmeye çalışıldığı bir dönemdir. Yaşamaya başlanan krizin yoksulun cebinden finase edilmesi için her türlü rezilliğin yapıldığı, bir kesim açlık sınırında yaşarken diğer bir kesimin zevküsefa içinde gününü gün ettiği, kahvaltayı Tokyo'da akşam yemeğini New York'ta yediği çok kötü kurgulanmış ve çok kötü yönetilen 5. sınıf bir tiyatrodur. Lüks harcamanın ülke tarihinde görülmemiş ölçüde arttığı, yoksullaşmanın insanın kanını dondurduğu bir manzaradır karşımızda duran. AKP'li savaş tüccarı ile laikçi savaş tüccarının kirliliğin rantından faydalanma yarışında, yoksul Kürtlerin kanları üzerine aynı birlik beraberlik palavralarıyla bastığı ve tüm bu zevatın aynı "özel mülkün saygınlığı ve dokunulmazlığı" tanrısına taptığı bir yaşamdır bu.

Bizim bu yaşama itirazımız var, biz böyle yaşamak istemiyoruz. Ya basta diyoruz, Artık yeter diyoruz

Edi bes e diyoruz. Yoksulların yarınısızlığından kendilerine yarınlar kuranlara, savaş rantı ile kendini ve banka hesaplarını semirtenlere, dinsel illüzyonlarla geniş emekçi kitlelerinin bilincini bulandıranlara, emekçilerin çıkarlarını ABD'ye haraç mezat satanlara, pek saygın bürokrat ve siyasilere, işçi yiyen para kusan fabrikaların sahiplerine, gariban Kürt köylüsünün cansız bedeni üzerinden gelecek hesapları yapan apoletli ya da apoletsiz, medyalı ya da medyasız tüm satılmışlara Edi bes e diyoruz.

Bunu yalnız biz demiyoruz. Mahalle bakkalımız Cafer amca ile, tapudan emekli Selahaddin bey ile, işçi Necla ile, tersanede bir elini yitirmiş Mustafa ile, kentten en yoksul semtlerinde 6 çocuğu ve yatalak kocası ile umutlarını diri tutmaya çalışan Ümmü abla ile, yakılan köyünün hayalleri ile yaşayan ve kente canını dar atmış Abdullah amca ile, yani sesi çıkmayan, çıkarılmayan, hakları gasp edilmiş on binlerle birlikte diyoruz.

Bugün başka bir gün. Bugün 1887'de katledilen işçi önderlerinin anısını bugüne taşımanın, bu günde büyütmenin kavga ateşini körüklemenin günüdür. Bugün bir yeniden kuruluş, yeniden diriliş günüdür. Küllerimizden yeniden doğuşun günüdür. Devrim ve sosyalizm mücadelesinde derinleşmenin halkla bir olmanın ve halklaşmanın günüdür. 1 Mayıs alanlarını doldurmak için bugünden çalışmaya başlamanın, 1 Mayıs'ın tarihsel anısı ve güncel önemine uygun bir biçimde safları sıklaştırmanın günüdür.

Girilmedik ev, dolaşılmadık sokak, bildirisiz kalmış vardiya, 1 Mayıs şiarımızı duymamış kentli, yazılmamış, afişlenmemiş duvar kalmamış. Hucum yeleklerimizi giyelim, ayakkabılarımızı sıkı bağlayalım, inancımızı ve bilincimizi bileyelim. Dost omuz başlarını, omuz başlarımızın yanına alalım. Fabrikalardan, okullardan, tarlalardan çıkagelelim. Gün artık başka bir gündür, eski olan yoktur artık, şimdi gün bir olmak, iri olmak ve diri olmak günüdür.